

[Oluf Pedersen.]

gives et tilskud på 92 mill. kr. Nu har man sat en kornpris på 54 kr., og det skal give et tilskud på 104 mill. kr. med den samme brødpris. Man udskriver $4\frac{1}{2}$ mill. tdr. korn til en nedsat pris af 16 kr., d. v. s. en udskrivning, der svarer til 72 mill. kr. om året, og resultatet af denne udskrivning, som altså svarer til 72 mill. kr. om året, er, at statens udgift til at bibeholde den samme brødpris stiger med 12 mill. kr., altså en difference på 84 mill. kr. Det er fantastisk, at man kan gennemføre noget sådant her. (*Kristen Amby*: Kan De ikke gentage det — vi er lidt tungnemme!). Hvis de ærede medlemmer beskæftiger sig med økonomiske problemer, bør de også kunne forstå sådanne tal. De kan jo slutte sig til det, hvis de blot læser betænkningen, der står alle tallene — eller også kan de høre efter. (*Kristen Amby*: Ja, men vi er som sagt lidt tungnemme!). Jeg sagde, at der var en kornpris på 70 kr. pr. td., og man sagde, at når man skulle holde en brødpris på 1 kr. 17 øre, ville det koste 92 mill. kr. Så har man nu fået en kornpris på 54 kr., og udfra den beregner man på statens kornkontor, at statens udgift vil blive 104 mill. kr. Altså, før regnede man med en kornpris på 70 mill. kr. og kom så til 92 mill. kr.; nu regner man med en kornpris på 54 kr. og kommer så til 104 mill. kr. Denne kornpris på 54 kr. vil man opnå ved at udskrive ca. $4\frac{1}{2}$ mill. tdr. korn. 16 kr. gange $4\frac{1}{2}$ million giver 72 mill. kr. Det har man udskrevet, og dog er resultatet blevet, at der for staten bliver en merudgift på 12 mill. kr. Tabet er 84 mill. kr. Nu kan det ærede medlem hr. Kristen Amby prøve at regne det efter, og når han har gjort det, vil jeg bede om at få oplyst, om det ærede medlem mener, at man kan være sådan noget bekendt. Jeg synes, det er det glade vanvid.

Jeg har i betænkningen redegjort for det forslag, jeg på mit partis vegne har stillet i udvalget. Det gik simpelthen ud på følgende: væk med ordninger og bindinger, bort med alle tilskud, en forhøjelse af grundskylden og hele det derved indvundne beløb brugt til nedsættelse af told- og forbrugsafgifter. Det ville blive en nedgang på 250 mill. kr. eller $\frac{1}{4}$ milliard kr. Jeg spørger: Hvis man foretog en sådan skatnedsættelse, tror man så ikke, det blev billigere at leve her i landet? Jeg ved godt, at der er ærede medlemmer her i tinget, som tror, at det ikke er befolkningen, der betaler skatterne, men det er det jo alligevel.

Der var forresten en morsom ting i udvalget. Der var et mindretal på 7 med-

lemmer, der var bange for grundskyld, medens der var 7 andre medlemmer foruden mig, altså 8, som var interesseret i grundskyld, altså et flertal. Hvad angår bindingerne, var der et mindretal på 7, der var for at opretholde dem, medens der var et flertal for at afskaffe dem. I virkeligheden har jeg altså flertallet med mig begge gange. Hvis stillingen i rigsdagen afspejler stillingen i befolkningen, er der jo flertal både for bindingernes ophævelse og for grundskyld. Det er en kendsgerning, som godt kan få visse følger frem i tiden. For befolkningen vil det være økonomisk fordelagtigt at spare det statsdirigerede erhvervsliv.

Man kan spørge: Hvad kom der så ud af det hele? Jo, den radikale mælkemand hjalp befolkningen med en nedsættelse af mælken på 6 øre pr. l. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft spurgte: Mon nu også den 6 øres nedsættelse kommer? Jeg skal gerne indrømme, at jeg for mit vedkommende nærer ganske den samme tvivl, for i det øjeblik, man griber ind i den frie prisdannelse med tilskud fra staten, må man regne med, at dette tilskud fordeler sig dels på producenterne, dels på forbrugerne. Når staten nedsætter priserne, er der ingen, der gør vrøvl over priserne. Når folk køber brød i butikkerne eller hos bagerkusken, gør de vrøvl, hvis priserne er steget, men hvis det er staten, der betaler stigningen, er der aldrig en eneste, der gør vrøvl. Så siger man, at vi har priskontrolrådet, men det giver jeg ikke en pibe tobak for efter de erfaringer, vi har gjort med hensyn til priskontrolrådet. Jeg vil gerne tilføje, at man ikke kan lægge skylden på priskontrolrådet, når man tilrettelægger det sådan, at priskontrolrådet skal sikre, at selv den ringeste bedrift skal kunne gå og være med i konkurrencen. Betingelsen herfor er, at virksomheden rationaliseres, så de bedst mulige driftsformer opretholdes. Derfor er jeg ikke uenig med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i, at det kan godt være, at i løbet af en forholdsvis kort periode forsvinder alle de 6 øre, som mælkemanden er kommet med. En ting er i hvert fald sikker: de skal betales i form af skat — det slipper man ikke for. Altså, man kan nok få lov til at betale. Billiggørelsen skal man betale i form af skat. Det er vel nok et underligt forslag. Det skulle hjælpe den nødstedte befolkning. Var det virkelig det indhold, der var i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards inderlomme? Det havde forresten svært ved at komme ud, for vi havde holdt mange møder, inden det blev åbenbaret, hvad inderlommen indeholdt. Det